

BİZİM ZAMANIMIZ

Sinem Sal

© KARAKARGA YAYINLARI 323

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

BİZİM ZAMANIMIZ

Sinem Sal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Seçil Epik

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-3. Baskı: Ocak 2021

4-6. Baskı: Şubat 2021

7-9. Baskı: Mart 2021

ISBN: 978-625-7217-39-2

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

ana kız

Ana kızız biz. Bütün mahalleli bunu böyle bilir. Beşinci katta bi' ana kız yaşıyor evinde ana kız bir başımıza yaşarız. Ana kız gider geliriz her yere. Ana kız olmamızın sebebi birbirine bağlanır durur. Babam onuncu yaş günü mumumu üflememden on gün önce, sizlere ömür, gitti. Anamın kocası. Benim de kocam oldu bir defasında. Anamın damadı. Zar zor oldu valla. Babamın bir arkadaşının oğluydu. İsmi Doğan. Yabancı dili vardı. Taksicilik yapıyordu. Turistleri kandırırdı. Sonra Doğan'ı kaybettik. İnternette. İnternet sınırları yok eden bir organizasyondur. Müjde Ar öyle demişti 32. *Gün* programında. Doğan'ın yabancı dili olduğundan yabancı kadınlarla konuşuyordu. Aklı kaymış. Başta anlasaydım oracıkta boşardım. Ama benim yabancı dilim yok. Turistlerden sonra beni de kandırdı.

Doğan'la iki sene boyunca çok mutluyduk. Ona gazete kuponlarından tabak seti alırdım. O tabak setlerinin tozunu da alırdım. Toz beziyle yer bezini birbiriyle karıştırmaz; mutfak tezgâhını sildiğimde bezi lavabonun kenarına koyardım. İşten geleceği zaman, saat kaç olursa olsun, yüzüme ve ellerime krem sürerdim. Onun ailesinin aldığı babydoll'ları giyerdim çalışmadığı gecelerde. Dırır etmez, tasarruf ederdim.

Aile birliğimiz bu kadardı işte. Şimdi anneme gelemim. Gelelim çünkü sizinle aramda bir yakınlık olsun istiyorum. Sırf bu sebepten çok da çekici olmayan aile üyelerimin sabıka kaydını birlikte

inceleyelim. Hadi bakalım! Annem hükümet gibi kadındır. Herkesi ipe dizer. Düğünlerde ve ev buluşmalarında saçını açar. Ben neysem annem onun zıddı. O neyse ben onun tam tersiyim. Elli iki yaşında ve hâlâ iğne oyası yapar. Sonra el emeği göz nuru bu işleri birlikte dükkânda satarız. Tuhafiye dükkânımız, bekleriz, Kalaycıbahçe'yle Çıksalın'ı birbirine bağlayan caddenin hemen üstünde. Kapıdan içeri girince 37 numara ayaklarınız varsa, bir ayak parmağınızın ucuna topuğunuzu yaslaya yaslaya adım atarsanız tam on altı adım sonra kasaya gelirsiniz. Zamanında babamın babasının kundura malzemeleri sattığı bir dükkânmış burası. Hatta sonraları ayakkabı tamirciliğine başlamış Tahsin Dede. Ama ayakkabıcılık zanaat işidir. Gen aktarımımızda bir sorun yaşandığından babam, ayakkabıcı dükkânını batırmış. Bizimkiler o zaman epey fakirlik çekmiş. Fakat fakirlik konusunda tecrübe sahibi olan mahalleli bize sahip çıkmış. Babam, ne iş bulduysa yapmış. Bulduğu işleri hiç konuşmadık çünkü buradaki mesele babamın işsiz kalmamasıydı. Bizim batık vadi, iki sene boyunca kapalı kalmış. Çalışkanlığıyla övülen babamın aksine hiç övülmeyen annem, gece gündüz el işi yapmış. Evlere temizliğe giden Figen Abla, toprağı bol olsun, annemin iğne oyalarını gittiği evlerde satarmış. İki yıl içinde hatırı sayılacak bir para biriktiren annemin marifetleri ve ilgi alanları doğrultusunda soğuk bir aralık akşamı, dükkânı tuhafiyeye çevirmişler. Bundan yaklaşık otuz sene önce, yetmişlerin başında. İşbu sebeple, büyük harflerle ASİYE yazıyor kapımızda. Annemin adı. O yıllarda, tüm mahalle anlatır bunu, dükkâna annemin adının verilmesi gerçek bir aşk devrimiymiş. Şarkıcılığa bir şekilde gönül vermiş, ama sesi güzel olmayan anneme babamın kıyağıymış dükkânın tabelası. Neon ışıklarıyla mahallemize yaptırılan ilk tabela bizimkiymiş. İlk günlerde annem dükkânın önüne geçip saatlerce isminin harflerinin yanıp sönmesini seyredermiş.

A İ E! S Y! ASİYE! ASİYE! ASİYE!

Babamla evlendiklerinde annem kırk iki kiloymuş. Ben de gelinken kırk iki kiloydum. Şimdi de çok kilolu sayılmaz. Sadece zamanında 1.55 olan boyu giderek yere doğru meylediyor. Küçük bir domates konservesini andırırçasına bel oyukluğunu kaybediyor. Saçlarını siyaha boyadığı için aslında on yıl önce baş gösteren beyazlarını görmemiz pek mümkün değil. Kaşları kapatılmamış iki yatay parantez gibi gözlerini işaret ediyor, ki onları boyamayı da ihmal etmez. İncecik gözleri, kırışıklarına inat keskinlikle bakıyor. Benim gözlerim babama çekmiş. Yeşil ve iri. Yılların yorgunluğunu, günlerin bıkkınlığını, ömrünün tatsızlığını, hayatının sıradanlığını ve bunun verdiği memnuniyetsizliği annemin gözlerinden okumanız mümkün değil. Onun gözlerinden en fazla şunu okuyabilirsiniz: “Keyfimi kaçırsanız, tadınızı bozarım!” İşte annemin hayatı tam buradan filizleniyor.

Annemle birbirimizin en yakın arkadaşıyızdır. Her şeyi birlikte bekleriz. Yarım saat gözleme hamurunun kabarmasını bekleriz ve yerlerin kurummasını, çamaşır makinesinin durmasını, bulaşık makinesindeki tabakların buharının odaya iyice yayılmasını, çaydanlıktaki suyun kaynama noktasına gelmesini, şekerimizin düşmesini, fatura kuyruğunda sıranın bize gelmesini, Hasköy Sahili’nden çekirdekçinin geçmesini, piyangoğunun bize çıkmasını, dizilerin yeni bölümlerini, marketteki halk günlerini usanmadan bekleriz.

Annem yalnızdır ama yalnızlık nedir bilmez. Babam, daha sonra bahsedeceğim, ölmeden birkaç ay önce annemle yatakları ayırmışlar. Aşksızlıktan değil alışkanlıktan. Koğuş arkadaşı gibi bir şey olmuşlar zamanla. Kısa bir zamanda. Geceleri annem, yorgun olduğundan erkenden yatarmış. Babamsa sabaha kadar o tartışma programı senin, bu maç yorumu benim televizyona düşermiş. Üç günlük ömrünce üç şehir göremeden ölmüş rahmetli.

Dün akşam televizyonun karşısındaki koltuğa uzanmıştık. Anem her zamanki gibi kanepenin sert koluna başını yaslayıp taraklı ve nasırlı ayaklarını benim kucağıma doğru uzatmıştı. Ben de çay içerken ona elma dilimliyordum. Kanepenin hemen arkasındaki, kanepeye bağlı tahta dolaba sırtımı yasladığımdan öne doğru eğildiğimde rahatsız edici sesler çıkıyordu. Artık şunları da değiştirmenin vakti gelmişti. “Dikkat et, elin kesilmesin,” diyordum her seferinde, ona bıçakla bir dilim elma uzattığımda. Birbirimize bakmadan bu alışverişi yapabiliyorduk. Ne de olsa yıllarımızı vermiştik buna.

Televizyondaki kadınların hepsi âşıktı. Belki de ondan güzel-lerdi. Hepsii uzun saçlıydı, hepsi uzun boyluydu, hepsi ince belliydi, hepsi neşeliydi, hepsi şıkır şıkırdı. “Anne, sen hiç babama âşık oldun mu?” dedim. “Babana olmadım,” dedi koca bir dilim elmayı yutarken. “Nasıl yani? Başkasına oldun sanki?” deyip kahkaha attım. Kahkaham evin duvarlarına çarpıp çarpıp havada asılı kaldı. Yüz kaslarım saniyeler içinde gevşedi ve normal hâlini aldı. Annem hükümet gibi kadındır. Komik bir şey yoksa gülmez. Gülmedi. “Başkasına mı oldun anne?” Âşık diyememiştim. İnsanın bunca yıllık annesinin onca yıllık rahmetli babasına değil de başkasına âşık olmuş olmasını sansürlemişti dilim. “Biz de gençtik,” dedi. “Kimdi?” Keşke annem de sigara içseydi, ne güzel tüttürürdük şimdi. Bacaklarını kendisine doğru çekip ellerinden destek alarak yavaş yavaş kalktı. Dizlerinin rengi açılmış gri eşofmanını ayak bileklerinin üstüne kadar çekmişti. Ağır ağır odasına doğru yürüdü. Televizyondaki kadına bakakaldım. Saçları dalga dalga açılan kadına. Benim saçlarımı neyle yıkasam böyle açılmıyor. İnanmıyorum bu reklamlara. Ellerimi Norveçli balıkçıların nasırlı ellerini yumuşatan kremle nemlendiriyorum, bana mısın demiyor. Salatalık kremleri değil, sadece salatalıklar salatalık kokuyor bizim

evde. Cildim hiç bebek poposu gibi olmadı. Palavra. Son âdetlerime yirmi sene falan kaldı. Hiç şu kadın gibi rahat gezinmedim âdetimde.

Annem, önüme geçip kırmızı büyük tuşa basarak televizyonu kapatıp ağır ağır içeri gitti. Son ışık kümesi ekranın ortasında bütün karanlığı yutana kadar bekledim. Televizyonluğun iki yandan gelen kapağını zorlaya zorlaya kapattı. Açık mavi duvarlarımız, televizyonun kapanmasıyla rengini kaybetti. Televizyon, bizim evi yuva yapıyor. Kolunun altına sıkıştırdığı koca bir posteri ve gazeteleri orta sehpayaya atıp “İşte...” dedi. Adnan Gürses? “Biz de Coşkun Sabah’a âşıktık anne ama bunu bu yaşta çay sohbetlerimize katmadık.” “Bizimki gerçektir,” dedi “çocukken, Adnanlar bizim kiracımızdı.” “Sizin kiracınız mı vardı anne?” diye sordum. Benim bildiğim annemin tarafı fakirdi. Hatta babamla da bu sebeple evlendirmişlerdi onu. İyi yere gelin gitmişti. Hazır dükkân. “Bizim gecekondunun olduğu bahçede tek odalı bir yer yapmıştı babam, Adnanlar da orada yaşıyordu işte,” dedi. Koskoca Adnan Gürses fakirden daha fakirmiş yani. Takılmayacağım her şeye takılıyordum. Bunca yıl şarkılarını seviyoruz diye dinlediğimiz bey meğer annemin sevdalığıymış. Yatak odasının duvarlarını süsleyen adam, bir Orhan Gencebay kadar masum değilmiş. Bu kadar sene babamı yemiş annem, bizi de. Bu durum asabımı bozdu. Mutfağa gidip kendime bir dilaltı aldım. Anneme de getirdim. Odaya geri döndüğümde annem posterleri kaldırmış, Bilgini Göster’i açmıştı. En sevdiğimiz program. Ne zaman izlese kendimizi çok zengin olmaya yakın hissediyorduk. Soruları takır takır biliyorduk. Sanki bir zarfın içinde bir tomar para uzatıyordu bize; biz de toplu ayakka-bımızla zarfı yerde sürüyerek geri uzatıyorduk. Öyle de havalı işte.

Program bitti. Haftaya yine görüşecektik. Bizimle düzenli olarak görüşenler sadece televizyondakiler. Günaydın diyenler, akşam

yemeğinde ne pişireceğimizi soranlar, hatta birikimimize destek olmak isteyenler, hâlimizi hatırımızı soranlar, bizden oy rica edenler, hacimli saçlar isteyip istemediğimizi soranlar sadece televizyondakiler. Televizyondakiler olmasa hâlimiz itten beter.

Sabah kahvaltısını hazırlamak benim işimdir. Patatesleri önce yüksek ateşte cozurdattım, sonra ateşi kısırdım. Başından hiç ayrılmadan karıştırırım. Hafif diri kalsınlar. Sonra havalandıra havalandıra çırttığım dört yumurtayı içine tuz ve karabiber ekleyip dökerim tavaya. Yanlardan alıp ortaya doğru toplarım yumurtayı. Yanlardan açılan yerlere yeniden çiğ yumurta gelir. Onlar da pişer. Çok iyiyimdir zamanlama konusunda çünkü uzun zamandır aynı şeyleri yapıyorum. Tam bu saniyede annem gelir. Demiştım. Hiç yanılmam.

“Günaydın.”

“Günaydın annecim, iyi uyudun mu?”

“Uyudum uyudum.”

Açık çayını koydum önüne. Omleti ikimize paylaştırdım. Yumurtanın yağının kokusunun kaldığı tavaya ekmek koydum. Tadını alınca daha güzel kızarıyor.

Bir şey konuşmadan midemize zeytinleri yuvarlıyorduk. Sarı saçlı kadınlar “Güüüüüüünaydııııııııııı efendimmmmm!” di-yordu televizyonda. Size de günaydın efendim. Bugün çok değerli bir konduğumuz bizimleymiş. Yılların eskitemediği sesmiş... Lafı uzatmıyormuş: Adnan Gürses! Ayda birkaç gün yaşanan şu sahne artık eskisi gibi gelmiyor dün akşamdan sonra.

Dilaltlarımızı hazır edesim, şöyle bol limonlu bir su hazırlay-sım vardı. Adnan Gürses jilet gibiydi. Gri bir takım elbise giymiş, içine de lacivert bir kravat takmış. Hafif kambur duruyor olması jiletliğine zeval getirmiyordu. “Bana her şey seni hatırlatıyor...” diye

bitirdi şarkıyı.

Reklam kuşağı girdi araya. Dalgalı saçlar, hızlı arabalar, inatçı lekeleri çıkaran deterjanlar girdi. “Anne, sana gençliğini hatırlatan ne var?”

“Nasıl soru o şimdi?” dedi. Anladığı ve hoşlanmadığı bir soru olduğunda böyle sorar. Ama bu defa fark etmemiş gibi davrandım. “Yani sana gençliğini hatırlatan, ama mutlu günlerini hatırlatan ne var, tabak olur, giysi olur?”

“Bilmem ki bakmam lazım,” dedi. Bakmadan mutlu günlerini hatırlatan şeyleri hatırlamıyor oluşu şanssızlık mı talih mi bilmiyorum.

“Gel, ne var ne yoksa toplayıp hepsinden kurtulalım mı anne?”

“Deli misin kız? İnsan mutlu günlerini hatırlatan şeylerden kurtulur mu? Bari kötü günlerden kurtulsaydım...”

“Anne ben şampuan reklamlarından nefret ediyorum biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Niye düşündün mü? Çünkü saçlarım kısa. Omzumun hemen altında. Bak.”

“Kökü sende, uzar yine.”

“Ohoooo, kim bilir kaç seneye... Hadi masayı toplayalım da neyin var neyin yok bir bakalım birlikte.”

Odaya geçtik. Yemeniler, pullu elbiseler, çeyizlik tabak takımı... Benim bebeklik battanitem. Hay Allah, galiba kötü bir öneride bulundum. Ama şimdi bu noktada dönmek, bencillik olur. “Bunlar ne anne?” dedim elimdeki parmak zillerini göstererek. “Ha, onlar mı? Şey işte... Mezdeke zili.” Mezdeke zili mi? Annemin dansöz-lük geçmişi olduğunu annemin babam dışında bir adama hem de Adnan Gürses’e âşık olduğunu öğrendiğim günden bir gün sonra öğrenmesem iyi olurdu. Sandığı döktükçe çoğu benle ilgili olan

şeyler de ortaya çıkıyordu. İlkokul diplomama, elle örölmüş bebeklik hırkalarına kadar... Bir sandığa sığmışız. Acayip sınırlarım bozuldu buna. Bana kalsa stadyumlar dolusu hatıra eşyamız olmalıydı. Annem sandığın içini döktükçe ben poşetlere koyuyordum. Elime bir perde stoperi tutuşturdu. Kenara attım. Yerde birkaç kez sekip kapıya çarptı. Annem kapıya doğru bakınca anladım kapıya çarptığını. “Düzgün tutsana,” dedi. Yerimden kalkıp stoperi aldım. “Bu ne ki?”

“Perde tutacağı...” dedi.

“Ne yaptı sana bu perde tutacağı?”

“Bu eve taşındığımız gün ağır ağır perdeler almıştık. Nasıl hevesliydim... İki yıl sonra ilk kez kendi evimiz olacak diye... Perdeleri baban asmıştı. Sana hamileydim diye. Bir daha da elini bir şeye sürmedi.”

Mutluluk adına küfretmişti annem az önce. Affedersin demeden. Sonra paketledik her şeyi. Tertemizlerdi zaten. Pazara geçtik. Haftada bir gün dükkânda elimizden çıkarmak istediğimiz şeyleri burada satarız. Kış gelene kadar. Bu hafta son haftamız, bahara kadar yokuz. Tezgâhımızı açtık. “Elişlerini çıkarma anne şimdi bi’ dur,” dedim, “Bunca yıl akşam haberlerini izledik. Tam haberliğiz şimdi.” Akşama kadar ucuzundan sattık her şeyi. Annemin en mutlu günlerini sattık. Hiçbir şeyi özlemezse rahat eder diye. “Hadi, kapatalım tezgâhı...” dedi. Cebimiz dolmuştu. “Mutlu günlerin iyi para etti kız,” dedim. Naylonumuzu topluyordum. Stoper duruyordu. “Bu ne olacak?” Aldı. Tezgâhın üstüne çaktı. Tentedeki deliğe soktu. Tezgâha oturup baktı su gelip gelmediğine. “Bir işe yarasın bari,” dedi. Annem hükümet gibi kadındır.

savaşacak hâlimiz var mı?

Sabah kahvaltısını hazırlarken zil çaldı. Hayırdır inşallah? Adımızı da yazdık zile. Hâlâ yanlış basıyorlar. Ellerimi, üstünde “My Kitchen is My Kingdom” yazan önlüğe sildim. O kadar İngilizce-miz var. “Kim o?” “Benim,” dedi. Açtım kapıyı. Apartmandaki veletlerden biri. Hangisi bilmiyorum. Pastanecilerin günlük kurabiye yapması gibi çocuklar doğuyor bu küçücük apartmanda. Bütün veletler birbirinin aynısı zaten. Bir kâğıt uzattı. Babası yollamış. “Baban kim senin?” “Yönetici,” dedi. “Yok mu canım senin babanın adı? Yöneticiymiş.” “Han Bey,” dedi göğsünü gere gere. Yöneticimiz Han Bey’in gerçek adı nedir hiçbirimiz bilmiyoruz. Han Bey diyoruz çünkü eskiden hanları varmış. Felaket zenginlermiş. Öyle böyle değil. İstanbul onlarınmış. Sonradan belediye almış. Bütün göbekler İstanbulluymuş. Hayatta yemem. Yazları Ordu’ya gidiyorlar. Karısı Nurcan bir keresinde fındık ağacından düşmüştü de köye gittikleri anlaşılmasın diye döndüklerinde kaza geçirdik demişlerdi. Demek bu oğlandı işte, geçmiş olsuna gittiğimizde yumurtlamıştı annem ağaçtan düştü diye de götüne şaplak yemişti.

“Yarın akşam sizi de bekliyoruz. Seçim var,” dedi. Apartmanımızda cumhuriyet vardır bizim. Her sene böyle seçim yaparız. Ama apartmanımız aynı zamanda çok muhafazakârdır. Her sene Han Bey’i seçer dururuz. Posta kutularını bir türlü yaptırmadı lahana suratlı ama en azından para yemiyor. Ha bir de apartmana

tuttuğu temizlikçi, kayınbiraderinin kız kardeşi ama olsun. O da temiz kız Allah için. “Teşekkürler... Geliriz. Selam söyle annene.” “Söylerim,” dedi.

Masaya geçtim. Çayın buharı mis gibi yayılmış odaya. Ne güzel çay demliyorum ben böyle. Bugün kendimi seviyorum. Sabah programında önerdiler. “Kendinizi sevin,” dediler “olumlu şeylere odaklanın.” Acayip iyi cam silerim ben. Bunca yıl oldu bir kez düşmedim. Düşündüğüm oldu ama insanlar ne der diye vazgeçtim. Dul kadın otuzunda camdan atlayarak intihar etmiş dedirtmem kendime. İntihar bizden geçti artık. Ölürsek hastalıktan ölürüz, yaşlılıktan ölürüz. Allah gecinden versin. “Kimmiş o?” dedi annem. “Yöneticinin oğlu, yarına seçim varmış.” “Bok seçilsinler,” dedi sandalyeyi çekerken. Annem horoz gibi kadındır. Haksızlığı gördüğü anda öter. Errrrkenden! “Şu posta kutularını bir yaptırmadılar. Boşuna mı veriyoruz bunca parayı biz? Maaşını biz ödüyoruz. Seçim zamanı böyle süslü kâğıtlar yollamayı biliyor. Sonra bir yıl ses soluk yok. Geçen gün asansöre bizden önce binecek diye koştura koştura önden gitmedi mi bu ipsiz?” Giderek anneme benziyorum. “Doğru valla.”

“Ne yazıyormuş kâğıtta?” dedi. Avuç içi kadar kâğıt. Cimri bunlar. İnsan zarfa filan koyar. “Ben olsam şöyle davetiye gibi kart yaptırdım. Her yerde var artık davetiyeciler. Ne var yani veriyorsun birkaç güne alıyorsun.” Büyük harflerle yazmış. “GÜL APARTIMANI İÇİN YÖNETİCİ SEÇİMİ 30 KASIMDA YAPILACAKTIR. HERKEZİ BEKLİYORUZ. YER: DAİRE 6 SAAT:19:00”

“Gidecek miyiz?”

“Ne gideceğiz ya? Hep aynı terane... İçim şişeceğine bulgur şişsin kısır yapar yerim.”

Basıyoruz kakhahayı. Bizim günlerimiz birbirinin o kadar aynı ki biri hatırlatmadıkça bugün günlerden nedir bilmeyiz. Bence

günleri kesin başkasının işinde çalışan insanlar bulmuş. Hafta sonunu saymak için. Biz hiç gün saymıyoruz. Bak şimdi fark ettim. En son ne zaman gün saydım ben? Evlenirken mi, boşanırken mi? İkisinde de valla. Evlenirken vakit nasıl geçiyor anlamıyorsun gerçi. Gelinlikti, çiçekti, çeyizdi derken sayılı gün geçiyor. Biz anlaşmalı boşandık. İkimiz de birbirimizden kibrit istemedik çünkü yoktu. Şiddetli geçimsizlikten kastımız bu muydu bilmiyorum ama bir kez kavga etmeden bu sebeple ayrıldığımızı göre muhtemelen ayrılık sebebimiz buydu. Ulu orta yerde söylemeyelim dedik kocamın turistlere gittiğini. Kısmetimi kapatırmışım. İnsanlar kesin bunda bir şey vardı derlermiş. Hiç istemem. “Neden ayrıldınız Mihrap? “Şiddetli geçimsizlikten.” “Aman, herkeste var valla... Geçmiş olsun.” Konu çabuk kapansın istedik. Öyle de oldu. Planımız tıkr tıkr işledi. Kimseler şaşırmadı. Ne diyordum sahi? Günlere diyordum, bizi bağlamıyor.

Trank! Elektrikler gitti. Güpegündüz. Haber bile vermediler. Annem kavga etmek için önüne çıkan fırsatları hiçbir zaman görmezden gelmez. “Telefonu getir,” dedi. Fihristin E harfini, yaladığım parmağımla açtım. Elektrikçi! Çalınca anneme verdim. Klasik müzik dinledi. Müzikten anlar. Gülümsedi. “Ben sizin yapacağınız işi n’apiyim evladım! Demiyorsunuz ki fırında keki mi var, yerlerde kırıntısı mı var. Kaçta gelecek elektrikler? Oldu paşam. Zamanın Elleri ne olacak Zamanın Elleri?” Zamanın Elleri bizim en sevdiğimiz dizidir. Yukarılara doğru ilerledikçe çıkan bir kanalda. Diziyi bilen pek yoktur. Bir kanalın sahibi, bir biz. Her akşam aynı diziyi koyuyor televizyona. Her akşam aynı diziyi izleyince insan yalnızlığını hissetmiyor. İyi oluyor. Yalnızlığını hissetmek fena. Yalnızlığını hissedince başına ağrılar girer, tansiyonun yükselir, şekerin çıkar. Allah vermesin. Telefonu kapattı. “TV64’ü çevir,” dedi. “Nasıl çevir?” “Ara işte kanala bağla beni,” dedi. Kanalın